Deze heldinnen redden een dier op vakantie!

'HOE KON IK HAAR DAAR NOU ACHTERLATEN?'

Op je vakantieadres zie je ze weleens lopen: zwerfdieren, uitgehongerd, verwaarloosd en alleen. Hoe zieliger ze kijken, hoe verleidelijker het is om ze mee naar huis te nemen... Karolina (33), Thenya (56) en Caroline (56) voegden de daad bij het woord en gaven hun nieuwe huisdier in Nederland een gouden mandje!

Tekst: Renée Brouwer

Karolina adopteerde twee zwerfpuppy's uit Nicaragua

'DOOR HEN IS MIJN LEVEN COMPLEET

Toen Karolina (33) zeven jaar geleden in Nicaragua twee uitgehongerde puppy's in haar armen kreeg, wist ze meteen: deze gaan mee naar Nederland. Dat ging niet zonder slag of stoot, maar het was alle moeite meer dan waard.

Foto's: Doreen Hasenfuß, www.pawtraits.de

"Bijna zeven jaar geleden werkte ik samen met mijn toenmalige vriend als vrijwilliger in Nicaragua. Via een Nederlandse stichting hielpen we drie maanden lang lokale kinderen met school. We waren er pas drie dagen toen mijn vriend 's ochtends ging joggen in de buurt. Na een uur kwam hij terug met twee puppy's in zijn armen. Ik wist niet wat ik zag! Ze waren heel klein en hadden honger. Hij had ze gevonden langs de kant van de weg, onderaan een heuvel. Geen huizen, mensen of moederhond te bekennen. Voor de zekerheid had hij een paar kilometer verderop nog wat rondgevraagd met de hondjes in zijn armen, maar de mensen hadden hem zo hard uitgelachen, dat hij maar was teruggelopen. Blijkbaar begrepen ze niet dat iemand zich om die beestjes bekommerde. Het was ons al opgevallen dat er veel zwerfhonden waren. Achteraf hoorden we dat de Nicaraguanen ze vooral als overlast zagen en ze met stenen wegjaagden. Het was hartverscheurend om te zien hoeveel dieren daar zonder baasje rondlopen…
Toen mijn vriend de pups aan mij overhandigde, was ik op slag verliefd. Ik besloot meteen: deze moeten mee naar Nederland. Omdat ik al eens eerder een hond uit het buitenland had willen meenemen, had ik alles al een keer uitgezocht. Helaas was het destijds niet doorgegaan, maar ik wist nu dus precies wat er geregeld moest worden. Terwijl ik ze snel wat vers water en een klein beetje havermout gaf - ik had niks anders in huis - zocht ik online naar de plaatselijke dierenarts. Tot mijn opluchting gingen de hondjes meteen eten. Hopelijk waren ze sterk genoeg om te blijven leven. Omdat we pas 's middags hoefden te werken, gingen we direct naar de dierenkliniek. Allebei met een pup op schoot in een kleine tuktuk. De dierenarts schatte de hondjes vijf weken oud. Ze zaten onder de vlooien en waren een beetje uitgedroogd, maar gelukkig waren ze niet al te verwaarloosd. Met de juiste zorg zouden ze er helemaal bovenop komen. We kochten speciaal puppyvoer. Een inenting konden ze nog niet krijgen, daarvoor moesten ze minimaal acht weken oud zijn. Hoewel ik er al over uit was dat ze meegingen naar Nederland, dacht mijn vriend daar iets anders over. Hij wilde ze liever in Nicaragua bij nieuwe baasjes onderbrengen. Het leidde tot veel discussies. Ik moest er niet aan denken om ze aan iemand anders toe te vertrouwen. Ook omdat honden daar niet zo geliefd waren en 'vuilnisbakjes' zoals de onze al helemaal niet. De weken gingen voorbij en toen de hondjes zestien weken waren, hadden ze alle

> 'De papieren waren niet in orde en de hondjes werden op Schiphol in beslag genomen'

VERANDERD'

benodigde inentingen gekregen. Helaas was dat niet genoeg om ze mee te mogen nemen naar Nederland. Een van de vereisten was een speciaal bloedonderzoek, waaruit moest blijken dat de hondjes genoeg antistoffen hadden opgebouwd tegen hondsdolheid. Pas na drie maanden zou deze uitslag bekend zijn, maar onze tijd in Nicaragua zat er bijna op. We moesten terug naar Nederland. Met een vreselijke steen in mijn maag liet ik ze allebei achter bij een oppas in Nicaragua. Omdat ze onderling steeds vaker ruzie kregen, leek het me beter om de twee hondjes uit elkaar te halen. Ik besefte dat ik in Nederland waarschijnlijk voor een van hen een nieuw baasje moest zoeken, maar dat was van later zorg.
Via via vond ik twee lieve vrouwen die voorlopig op ze wilden passen, maar toch deed het veel pijn om afscheid van ze te moeten nemen. Gelukkig had ik door middel van crowdfunding al genoeg geld opgehaald om de adoptie te regelen en de hondjes later weer te kunnen ophalen.
Eenmaal terug in Nederland kon ik mijn draai totaal niet vinden en jammer genoeg gingen mijn vriend en ik ook uit elkaar. Het liep al een tijdje niet lekker tussen ons en ons meningsverschil over de hondjes was de druppel. Plotseling stond ik er alleen voor, maar ik was niet van plan om op te geven.

Na een paar maanden was het eindelijk tijd om de hondjes op te halen. Toen ik ze weer zag, was ik zo blij! Ze waren natuurlijk een stuk gegroeid. Gelukkig herkenden ze mij meteen. Het was heerlijk om te zien hoe blij ze waren."

In quarantaine

"Het regelen van de terugreis was nog een heel gedoe. Ik had een exportvergunning nodig, maar kon die niet meteen regelen, omdat er net een aardbeving was geweest. Daardoor liep alles veel vertraging op, maar met hulp van de luchtvaartmaatschappij kon ik mijn terugvlucht in ieder geval verzetten. En toen was het na heel veel geregel en geduld eindelijk zover: de hondjes en ik hadden toestemming om naar Nederland te vliegen.
Na een lange vlucht kwamen we veilig aan op Schiphol. Opgelucht dacht ik dat we nu alles gehad hadden, maar helaas stond ons weer een nieuwe tegenslag te wachten. De papieren van de Nicaraguaanse dierenarts bleken niet in orde te zijn. De Nederlandse autoriteiten kwamen erachter dat er nooit een bloedonderzoek had plaatsgevonden. En dat terwijl ik er wel voor betaald had! De hondjes werden in beslag genomen. Het was vreselijk om niet bij ze te kunnen zijn. Eindelijk had ik ze in mijn armen kunnen sluiten, maar nu moest ik ze meteen weer laten gaan...
De hele procedure van inentingen en bloedonderzoeken moest opnieuw en na nog eens vier maanden quarantaine mocht ik ze eindelijk ophalen. Ik was echt dolgelukkig! Voor hen had ik al die tijd gestreden, zelfs toen ik wist dat ik ze niet allebei zelf kon houden. Het was het allemaal waard geweest. Met pijn in het hart bracht ik de rustigste van de twee onder bij een liefdevol adoptiegezin, waarmee ik nog steeds regelmatig contact heb. Het hondje dat ik hield, doopte ik Lou. Ze is inmiddels zeven en ik ben zo trots op haar. Door haar is mijn leven veranderd. Ik werk nu in het dierenwelzijn en heb mijn draai daar gevonden. Zonder Lou was dat nooit gebeurd en daar ben ik haar - en haar zusje - dankbaar voor!" ▷

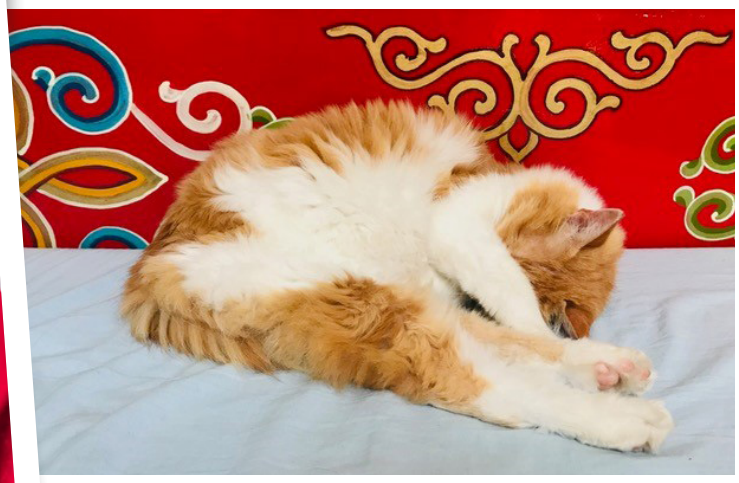

Caroline nam een verdwaalde kitten mee uit Griekenland

‘TOEN ZE ME AANKEEK, WAS IK DIRECT VERKOCHT’

Op vakantie in Griekenland won een schattige, verdwaalde kitten met één oogopslag het hart van Caroline (56) en haar gezin. Ze besloten het beestje in de camper mee te ‘smokkelen’ naar Nederland...

Foto’s: privébezit

“Het was zomer 2008. Samen met mijn man en kinderen maakte ik een camperreis door Oost-Europa. Van Roemenië tot Bulgarije en Griekenland, we bezochten alle landen in het Balkangebied. Het was in één woord fantastisch. Na vier weken zat onze vakantie erop. Vanaf onze laatste staanplaats in Griekenland bereidden we ons voor op de terugreis. Op de laatste dag deden we nog even snel wat boodschappen. Onderweg naar onze staanplaats was er opeens veel commotie. Er stonden wat mensen gebogen over iets op de grond, maar we konden niet goed zien wat het was. Nieuwsgierig liepen we erop af. Daar zat ze: een heel kleine rood-witte kitten, die iedereen met grote ogen aankeek. Toen ze mijn man Hans zag, aarzelde ze geen moment en liep ze meteen naar hem toe. Het was zo aandoenlijk. Voorzichtig pakte ik haar op. ‘Wat een schatje!’ riepen de kinderen. ‘Mag ze mee naar huis?’ Toen ze mij met haar ieniemienie snuitje aankeek, was ook ik verkocht. Natuurlijk mocht ze mee naar huis. Tenminste... als ze echt niemand anders had. Voor de zekerheid keken we rond of we ergens een moederkat konden vinden, maar zonder succes. Dit jonge poesje was echt helemaal alleen. We namen haar mee naar de camper en doopten haar Ouzo, naar het bekende Griekse drankje. Vervolgens reden we direct naar de dichtstbijzijnde supermarkt om kattenvoer te kopen. Tot onze grote verbazing was er niks te vinden, zelfs geen hondenvoer. Bizar. Alsof de Grieken geen huisdieren hadden. Uit wanhoop voerde ik haar daarom maar een stukje feta

dat ik nog had liggen. Ze at het helemaal op. Vervolgens legde ik haar op een lekker zacht, fluffy kussentje op mijn schoot en toen konden we verder met onze reis.
Omdat we geen idee hadden hoe oud Ouzo precies was en hoe het met haar gezondheid gesteld was, reed mijn man in een flink tempo door.
We stopten alleen om te plassen. Steeds wanneer we een landsgrens passeerden, hielden we onze adem in voor de douane. Snel bedekte ik Ouzo dan een beetje terwijl ze op het kussen lag te slapen. Niemand kwam erachter, maar stel je voor dat ze wel was opgemerkt… Misschien mochten we haar eigenlijk wel helemaal niet meenemen. Eenmaal in Duitsland namen we de eerste de beste afslag om opnieuw naar de supermarkt te gaan. Duitsland leek het meest op Nederland, daar moest toch wel speciaal kittenvoer te vinden zijn? Gelukkig slaagden we meteen. Maar Ouzo bleek zelfs voor die voeding nog te klein te zijn. Het lukte haar gewoon niet om het door te bijten. Het was duidelijk dat ze echt nog heel erg jong was."

Intensieve weken

"Eenmaal thuis in Nederland lieten we Ouzo onderzoeken door onze dierenarts. We hadden al een hond en een kat, dus we waren geen onbekenden voor hem. Volgens de dierenarts was Ouzo ongeveer vier weken oud. Veel te jong om al zelfstandig te kunnen eten, laat staan om van haar moeder gescheiden te zijn. Het bijzondere was dat ze door haar rood-witte vacht extra sterk bleek te zijn. Op de een of andere manier kunnen deze katten vaak net iets meer hebben dan lotgenoten van een andere kleur. De dierenarts gaf haar daarom een goede kans. We kregen vloeibaar kittenvoer mee en moesten dat om de paar uur aan haar geven met behulp van een spuitje.
Het waren intensieve weken, maar geleidelijk zagen we Ouzo groeien. Omdat ik de meeste voedingen voor mijn rekening nam, liep ze overal achter me aan. In haar ogen was ik haar moeder en zij voelde voor mij als mijn baby. De eerste kennismaking met onze herdershond Ace en poes Krijger werd niet helemaal wat ik ervan had gehoopt. Ouzo en Krijger begonnen erg tegen elkaar te blazen en Ace wist niet zo goed wat hij met de situatie aanmoest. Echte vrienden zijn die drie nooit geworden, maar uiteindelijk besloten ze elkaar te gedogen."

Koekjes

"Inmiddels leeft alleen Ouzo nog. Dit jaar wordt ze alweer twaalf. Ze is nog steeds helemaal op mij gericht, maar ik heb het idee dat ze ook een beetje dement aan het worden is. Zo klaagt ze heel veel zonder enige aanleiding en is ze ook erg kieskeurig wat haar eten betreft. Nu was ze al nooit echt verzadigd als ze had gegeten, maar dat komt denk ik vooral omdat ze zo'n turbulente start heeft gehad. Wie weet hoeveel honger ze in het begin heeft geleden. Volgens mij heeft ze vaak nog niet eens door dat ze zoveel klaagt. Het is meer een roep om aandacht. Wat ook grappig is, is dat ze zich soms weer net als dat kleine poesje van toen gedraagt. Zodra ze een fluffy kussen ziet, gaat ze erop liggen en begint ze er met haar nageltjes in te kneden. Verder is ze waarschijnlijk de enige kat in Nederland die gek is op koekjes. Voor een lekker bordje vis trekt ze haar neus op, maar als ik met een kopje thee en een koekje op de bank zit, is ze er als de kippen bij om een stukje mee te eten.
Ik heb er zeker geen spijt van dat we Ouzo destijds hebben geadopteerd. Mocht ik het in de toekomst nog eens meemaken, zou ik zo'n beestje niet aan zijn lot overlaten. Ik weet alleen niet of ik het dan ook weer mee naar huis zou nemen. Het is in het begin veel werk en nu Ace en Krijger er ook niet meer zijn, denk ik niet dat ik snel weer een nieuw huisdier neem. Daarom zou ik in zo'n geval liever een ander baasje zoeken. Maar Ouzo is een geweldige poes met een bijzonder verhaal en voorlopig geniet ik nog elke dag van haar!" ▷

'Ouzo is een geweldige poes met een bijzonder verhaal. Ik geniet nog elke dag van haar'

Thenya vond haar soulmate in Griekenland

‘TERWIJL IK ZIJN AS UITSTROOIDE, KREEG IK EEN TEKEN VAN SANTO’

Thenya (56) heeft meerdere zwerfhonden geadopteerd, maar de Griekse Santo bleef haar altijd het dierbaarst. Na zijn overlijden was ze dan ook ontroostbaar, maar Santo liet nog één keer van zich horen…

Foto’s: privébezit

“In juni 1996 ontmoette ik op vakantie in het Griekse Santorini mijn soulmate. Een middelgrote, zwart-witte hond met één oog en een verbrijzelde achterpoot. Ik kwam hem tegen toen ik op het strand wat restjes eten aan de zwerfhonden aan het voeren was. Terwijl mijn toenmalige man mij filmde, strompelde Santo, zoals we hem noemden, letterlijk het beeld binnen. ‘Deze is wel heel zielig…’ zei ik, toen hij naast me kwam liggen. Terwijl ik hem aaide, voelde ik meteen een onbeschrijflijke klik met hem. Alsof we elkaar al heel lang kenden. Mijn man wist toen al hoe laat het was… Ik had al een paar keer gezegd dat ik graag een zwerfhond wilde adopteren vanuit ons vakantieadres. Ook omdat onze reisleidster had verteld dat dit wel vaker gebeurde. Toeristen vonden regelmatig een eenzame puppy en zij regelde dan de papieren voor de reis naar Nederland. Na goed overleg besloten mijn man en ik er ook voor te gaan. We vroegen de reisleidster om advies en gingen daarna naar de dierenarts om Santo te laten inenten. De reisleidster regelde vervolgens zijn reis naar hier. Uiteindelijk heeft Santo ruim vijftien jaar bij mij gewoond. Ondertussen adopteerde ik in 2002 ook nog Senna, een labradormix en in 2007 Yeti, een witte herder-husky-mix. Zij kwamen allebei van het Griekse eiland Samos. Met hen had ik ook een goede band, maar met Santo had ik echt iets wat ik met geen enkele andere hond had. Toen hij in 2011 overleed, was ik kapot van verdriet. Hij was echt als een kind voor me en voelde ook als een broer voor mijn zoons. We misten hem enorm en wisten dat geen enkele hond hem ooit zou kunnen vervangen.”

> ‘Ik voelde een onbeschrijflijke klik met hem, het was alsof we elkaar al heel lang kenden’

Tatoeage

“Twee jaar later ging ik opnieuw naar Santorini. Ter ere van Santo wilde ik daar graag zijn pootafdruk en zijn naam in het Grieks op mijn arm laten tatoeëren, vermengd met een deel van zijn as. Het werd echt heel prachtig.
Toen ik een paar dagen later nog een deel van zijn as over de zee uitstrooide, stond er opeens een mooie zwerfhond naast me. Het was een bruin-witte, kortharige Duitse Pointer. Ze keek mee over de zee en straalde zoveel rust en liefde uit. Dat was voor mij een teken. Deze hond stond niet zomaar naast mij, ze was gestuurd door Santo, dat kon niet anders.
Ik besloot haar te adopteren

en belde de dierenarts waar ik destijds ook met Santo was geweest. Ze herkende mijn stem. Ik vertelde dat ik haar nodig had en ze kwam meteen. Toen ze aan kwam lopen, gebeurde er iets raars. De hond schrok duidelijk toen ze haar zag en deinsde achteruit. 'Ik ken haar,' zei de dierenarts. 'Ik heb haar twee maanden geleden geopereerd.' Blijkbaar had een Duitse vrouw deze zwerfhond een paar maanden daarvoor in zwakke gezondheid naar haar toe gebracht. Ze had haar ergens gevonden in het openbaar en gezien dat ze hulp nodig had. Nadat de hond was opgeknapt van de ingreep, was ze weer teruggezet op het strand. Zo ging dat altijd met zwerfhonden. Maar nu had ik haar dus weer gevonden. Of zij mij… Liefdevol onderzocht de dierenarts de hond. Ze was kerngezond, maar omdat ik de volgende dag al terug naar Nederland zou vliegen en ze haar inentingen tegen hondsdolheid nog moest krijgen, bracht de dierenarts mij in contact met dezelfde Duitse vrouw die zich eerder over haar ontfermd had. Zij beloofde een oogje in het zeil te houden, zodat ik zo snel mogelijk weer terug kon komen om de hond op te halen. ▶

Thuis zette ik alles in werking om weer terug te kunnen gaan naar Santorini. Helaas kreeg ik na een paar weken slecht nieuws. De Duitse vrouw had de hond nog maar twee keer gezien en sindsdien was ze spoorloos. Ik was vreselijk verdrietig. Hoe kon dit gebeuren? Waar was ze nu gebleven? Ik kreeg haar maar niet uit mijn hoofd.
Hoewel alle kansen verkeken leken, ging ik vijf maanden later alsnog terug. Ergens hoopte ik haar toch terug te vinden. Mijn hele verblijf keek ik naar haar uit. Ik hing overal flyers op, maar helaas vond ik haar niet. Teleurgesteld keerde ik terug naar huis. Ik wilde er niet aan denken, maar vreesde het ergste. Mijn hond was vast vergiftigd of verongelukt. Dat was een vreselijke gedachte en het voelde alsof ik gefaald had. Ik had me net voorgenomen om het definitief op te geven, toen ik drie weken na thuiskomst opeens drie gemiste oproepen uit Santorini had. Het was een vrouw die Vily heette. Zij was degene die me had geholpen met het printen van de flyers. Niet lang daarna was ze op een dag 'mijn' hond tegengekomen. Ze was zo lief geweest om haar mee naar huis te nemen en gaf haar te eten. Als bewijs stuurde ze me een foto. Mijn hart maakte een sprongetje toen ik die foto zag. Dit was de hond waarnaar ik al meer dan een jaar op zoek was! Zo snel ik kon, reisde ik voor de zoveelste keer naar Griekenland. Vily had de hond tijdelijk in huis genomen, maar omdat zij niet goed samenging met Vily's eigen hond, had ze haar in overleg met mij naar een hondenopvangcentrum gebracht. Daar kon ik haar in juni 2015 eindelijk ophalen."

'Ze ging kwispelen toen ze me zag en aan haar ogen kon ik zien dat ze me meteen herkende'

Wederzijdse liefde

"Het was een geweldig fijn weerzien. Aan haar ogen zag ik dat ze mij direct herkende. En ze begon ook te kwispelen toen ze me zag. In samenwerking met het opvangcentrum regelde ik de officiële adoptie. Het voelde zo goed om eindelijk weer samen te zijn. Ik kan niet beschrijven hoe dankbaar ik Vily was. Het was dan ook logisch dat ik mijn hond naar haar vernoemde. Inmiddels is Vily vijf jaar bij me. Ze is de beste maatjes met mijn andere hond Xoro. Hem heb ik uit Portugal geadopteerd, maar ik hoefde hem niet zelf op te halen. Via een stichting werd zijn reis naar Nederland geregeld. Toen Vily en Xoro elkaar leerden kennen, was het wederzijdse liefde op het eerste gezicht. Prachtig om te zien hoe fijn ze met elkaar omgaan. Ze zijn echt mijn alles. Mede dankzij Santo zijn we nu een heel gelukkige roedel thuis!" ■